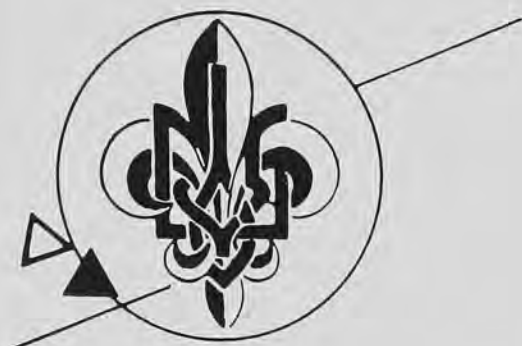

«Юнак» — журнал пластового юнацтва.
Появляється щомісяця — всього 10 чисел
в році.
Видає Головна Пластова Булава.
Оформлення обкладинки на 1988 рік пл. розв. Коля
Савицький

ЗМІСТ

Сторінка

1. Софія Київська — Микола Луків
Мій Київ — Алла Косовська
2. Хрищення Руси-України
4. „За віру Христову!“ — Подруга Марта
5. Пластова казка — Д.Г.
6. В Канаді поставлено пам'ятник слави УПА
7. Молоде перо: Подорож до Фіджі — Леся Ільків
8. Із побуту християнської України: Пояс — Г.Л.Н.
9. П'єса „Ярослав Мудрий“
Куток філателіста
10. Що розповідають наші рідні
12. Хроніка: Гурток „Лисиці“
14. Хроніка: Мій перший табір в ролі комендантки
15. Віват Академія! — Ярослав Кіт
16. Молоде перо — Я.Ф.
17. Про що мріють українські діти
18. Хроніка: На Ювілейній Зустрічі в Канаді
19. Із матеріалів до III-ої юнацької проби —
Подруга Наталка
23. Із творчості колишніх ст. пластунів
24. Загадки

● Усі редакційні матеріали слід слати
на адресу головного редактора.

● Редакція застерігає право
виправляти мову, як теж скорочувати й
виправляти одержані матеріали згідно з
пластовою термінологією, пластовими
виховними напрямними та вимогами
юнацького віку читачів.

Редагує колегія

Головний редактор:

пл. сен. Ольга Кузьмович

Члени редакційної колегії:

пл. сен. Роман Копач

пл. сен. Тоня Горохович

ст. пл. Олесь Кузишин

пл. сен. Олександра Юзенів.

На обкладинці: Каплиця св. Володимира і Ольги на
Пластовій Оселі „Батурин“ в Канаді. Збудована 1979
року в пам'ять 1000-річчя київської церкви, за проектом
Мирона Мончака.

Фото: Х. Малаздревич

ЮНАК

СЕРПЕНЬ — AUGUST 1988

Ч.П. 8 (286)

РІК XXVI

Інтернаціональне стандартно-серійне число

0044-1384

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА „ЮНАКА“

\$20.00 американських доларів

Ціна одного прим. — \$2.00

PLAST UKRAINIAN YOUTH ORGANIZATION, 144 SECOND AVE., NEW YORK, N.Y. 10003

YUNAK - Ukrainian Monthly Magazine, Published by PLAST PUBLISHING INC.

АДРЕСА АДМІНІСТРАЦІЇ: 2199 Bloor Street West, Toronto, Ontario, Canada M6S 1N2, Tel. (416) 769-7855

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: Mrs. Olha Kuzmowycz, 221 Fire Island Ave., Babylon, N.Y., 11702. U.S.A.

З ДРУКАРНІ Мирона Баб'юка, 1525 Emerson St., Rochester, N.Y. 14606 U.S.A.

Катедра св. Софії в Києві

СОФІЯ КИЇВСЬКА

Над чорним полем ворон кряче,
І чорна тінь пливе під ним,
Чужинський вершник степом скаче,
Гримлять копита. Кров і дим.

О, будуть битви, будуть грізні.
Стоїть мій прашур, мовчки жде.
Блищить на сонці меч залізний, —
Тривожний час, непевний день.

Непевний день, Держава Руська
В сто дзвонів б'є, і вої йдуть.
І гнівом клекотить Славута,
І мертві сраму не імуть.

Та встане ранок, дим розвіє,
І над побоїщем страшним
Велить закласти князь Софію
Во славу воїнам своїм.

Щоб до потомків докотилось
Крізь сто років, крізь сто віків,
Щоб не оружжя вояків —
Краса і мудрість їх лишилась.

Микола Луків

Вид на Київ на будівлі університету

Київ з видом на Хрещатик. По лівій стороні готель „Дніпро”

Алла Косовська

МІЙ КИЇВ

Скільки кривди в тобі я зазнала,
Скільки болю, образ і жалю,
Не забула тебе, не прокляла,
Як і завжди, тебе я люблю!

Твоїх вулиць стрімких і нерівних,
У каштанах — нестриманий біг,
Над Дніпром — із хрестом Володимир,
Моя юність... ішла без доріг...

Я самотня була, сиротою
Йшла вибоїстим шляхом життя,
І ніхто не цікавився мною,
Це була, видно, доля моя!

Але милого красеня-міста
Я ніколи забути не могла,
Хоч мій шлях був тяжкий і тернистий,
Хоч я часто нещасна була, —

Але місто моє кучеряве
В моїм серці до смерти не вмере!
Знаю: вернеться Києва слава,
Що жила за часів Святослава,
І хай вічно мій Київ живе!

ХРИЩЕННЯ РУСИ-УКРАЇНИ

Рік 1988-ий для українців у всьому світі є роком радісних і торжественних святкувань. Вони відзначають своє Тисячоліття офіційного введення Християнства в Україні. Ось як описано цю подію в Лаврентіївським літописі:

„Коли князь Володимир прибув до своєї столиці Києва, повелів поперекидати кумирів (ідолів), одних порубати, а других спалити. Перуна ж казав прив'язати коневі до хвоста та волочити згори через Боричів шлях до ріки (Дніпра)“.

„Опісля Володимир післяв вістунів по цілому місті проголосити, що якщо хто з мешканців, багатий, чи бідний, не явиться над рікою, наразиться на княжий гнів. Почувши це люди викликували: „Коли б це не було добре, не прийняв би того князь і бояри“. На другий день вийшов над Дніпро князь із священниками княгині Херсонесу. Зійшлося людей без числа. Вони всі влізли у воду: Одні по шию, другі по груди, молодь ближче берега, деякі тримали дітей на руках, а старші влізли трохи далше. Священники відмовляли молитву. І можна було видіти радість на небесах та на землі, з приводу того, що спаслося стільки душ“...

„Після хрищення люди повернулися — кожный до свого житла.“

Два покоління перед князем Володимиром християнство продісталось вперше до пануючої родини Руси-України, в особі княгині Ольги. Дружина князя Ігоря, Ольга — це славетна жінка, яка охристилась біля 955-го року, хоч про місце і обставини її хрищення нема певних даних. Описи двох офіційних подорожей Ольги, як голови Київської

Держави, до Константинополя в 955 і 957 роках подають, що вона вже була християнкою. Хоч їй не вдалося повернути на Християнство свого сина, Святослава, то нова віра княгині Ольги була прийнята її внуком, Володимиром. Початковий Літопис величає св. Ольгу „світанком перед сонцем“. А сонце це — святий князь Володимир.

Офіційне введення християнства в 988 р. було тільки початком героїчних зусиль св. Володимира. Він будував церкви та заохочував до діл християнського милосердя.

Ще в 989 р. він розпочав будову церкви пресвятої Богородиці (Десятинної) в Києві, віддаючи на це одну десятю своїх княжих прибутків. Число церков, які він збудував, та грошей, які він пожертвував на ту ціль — важко почислити. Київський Митрополит Іларіон написав у своєму „Слові“: „По всіх руських землях Володимир будував Христові церкви і висилав священників служити в них“.

Ревність св. Володимира в будівництві церков та старань за священників для народу дорівнювала його ділам милосердя. Він щедро допомагав вдовам, сиротам, бідним, голодним, бездомним. Він основував школи і притулки, доми для опущених, шпиталі для хворих. Червень Яків писав: „Мені неможливо описати всі Володимирові діла милосердя. Він давав допомогу не лише для своїх дворян, але й для цілого міста. І то не лише в Києві, але й по цілій Руській Землі“. Володимир дав основи для того, щоб Київ став 40 літ пізніше, за Ярослава Мудрого, найбільшим цивілізованим і культурним містом в Європі.

Труди й любов св. Володимира скоро принесли обильні овочі для нашої землі. Довге і відносно спокійне панування його сина Ярослава Мудрого причинилось до розквіту християнства і до росту культури й добробуту в цілій державі. Ярослав збудував в Києві фортецю „Золоті Ворота“, собор Святої Софії, церкву Благовіщення, та монастирі св. Юрія і св. Ірини. Він сам багато читав і заохочував других читати й перекладати книги. За те, історія назвала його „Мудрим“

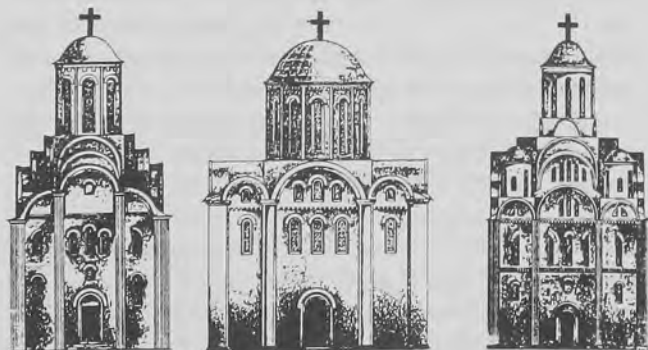
Крім того, Ярослав був співосновником Печерського Монастиря, скликав перший собор українських єпископів в 1051 р., та найменував першого українського митрополита в Києві, Іларіона. Лаврентіївський літопис так пише про нього: „так, як один чоловік оре землю, другий засіває, а інші споживають харчі і збирають обильний урожай, — так робив і князь Ярослав. Його батько Володимир орав і волочив землю, коли він, охрестивши Русь поширював освіту, а князь Ярослав засівав у серцях вірних писане слово, а ми в свою чергу збираємо жниво — науку з книг.“

Св. Володимир помер дня 15 липня 1015 в своїй палаті в Берестовім, недалеко Києва. Літопис пише: „Коли люди довідались про те, громадно зібралися й оплакували його: бояри — як оборонця держави, бідні — як захисника і добродія. Вони поховали його тлінні останки в мармуровім саркофагу, в Десятинній Церкві. Він є новим Константином могутнього Риму, що охрестив себе і своїх підданих; бо цей князь сам наслідував діла Константина“.

Для українського народу діла св. Володимира дали початок новій добі. В 1988 р. наш народ святкує Тисячоліття цього мужа і Віри і Церкви, які він нам приніс.

За виданням Комітету Тисячоліття
Архиепархії Філадельфії

Із збірника „Мандрівка Тисячоліттям“ виданого на
ЮМПЗ 1987 р.

„ЗА ВІРУ ХРИСТОВУ!”

— ГАСЛО В ЩОДЕННОМУ ЖИТТІ ПЛАСТОВОЇ МОЛОДІ

„Старих шануй, як отця, а молодих, як братів. Лжі бережися і п'янства, і блуду, бо в сьому душа помирає і тіло”.

Володимир Мономах: „Поучення”

— Подруго, чи ми будемо сьогодні продовжувати розмову про гасло „За віру Христову?” — ще перед відкриттям сходин запитала впорядницю Марту юначка Мотря.

— О, як гарно, що ти хочеш це знати! — втішилася впорядниця. — Так, Мартусю, треба нам про це гасло багато всього сказати, щоб знати як жити за ним щоденно.

Ще поки прибули всі „Ластівки”, подруга розклала на столі кілька чисел давніших „Юнаків” та газет. А після відкриття сходин вона приклеїла на дошці оголошень напис: „За віру Христову! — гасло у щоденному житті”.

— Пригадуєте як ми на попередніх сходинах розмовляли про вияви цього гасла в житті нашого народу? Хто пригадає які були ті вияви? — запитала подруга Марта.

— О, так! Це ж було все з історії про князів, про козаків, про січових стрільців, про військо УПА і дисидентів. Але тепер треба додати ще й все те, що тепер діється з релігією в Україні. Тато казав, що навіть в комуністичній газеті з України була стаття про це, що тепер там всі можуть ходити до церкви без страху, переслідувань не буде більше, — почала Марійка.

— Ага! А моя мама читала, що є і тепер в Україні такі люди, що поведуться, як дикуни, нападають на церкви, на людей під час Богослужень. Чому ж та „гласність” на них не діє? — запитала Мотря.

— Я не мала змоги такого читати. Але це можливе, бо є ж в Україні атеїсти також, примітивні люди, які не можуть погамувати своїх дикунських стимулів. Що вони можуть знати про релігію? Про них нема потреби згадувати. Наше завдання сьогодні звернути увагу на те, як ми повинні плекати свою християнську віру щоденно. Вернімось до Мономахового „Поучення”. Зверніть на напис увагу! Пошана до старих, як до отця, а до молодих, як до братів.

— Я думаю, що це важливе в нашому житті, озвалася завжди тиха й скромна Оля. — Моя мама каже, що це молодим потрібне більше, ніж старим. Бо коли ми не шануємо старих, то це знак, що нам бракує співчуття, виrozumіння, готовости допомогти тим, хто цього потребує. Ми тоді виростаємо самолюбами.

— А я думаю, — почала Таня, — що милосердя, любов до людей і до народу це те, чого навчав Христос. Без цих почувань ми не є християнами. І щодня ми повинні їх виявляти. Є багато можливостей!... Тому й у Пласті є вимога — робити добрі вчинки. Моя тітка розповідає, що коли вона була юначкою, то вони на сходинах звітували кожного разу про свої добрі вчинки. Може б і нам треба це робити? Подумаймо!..

— А що то за слово „лжі”, що його треба берегти. П'янство — знаю це слово, а от „блуду” не зовсім розумію, щось мусить бути погане, коли від тієї „лжі”, п'янства і блуду душа помирає і тіло. Щось дуже страшне, коли Мономах так про ці погані звички сказав, — озвалася Мотря.

— О так! Дуже погані ці слова — це ж брехня, п'янство і блуд — різне, що є проти заповідей Божих, проти нашого пластового закону, — почала пояснювати подруга. — П'яна людина часто не знає, що вона робить, бо вона має затьмарений розум і почуття. Брехня — закриває правдиве обличчя людини — невідомо, що справді якась брехня криє

в собі. Ну, а заперечення заповідей Божих — гріхи, які вбивають віру Христову.

— Подруго, як має виглядати наше щоденне життя, щоб це не було знаком, що ми дбаємо про віру Христову? — запитала Ганнуса.

— Це влучне запитання! — зраділа подруга Марта. — Сьогодні не зможемо розводитися, але дещо згадаємо. Чи є у вас, юначки, потреба щоденної молитви? Розмова з Богом про свої вчинки, просьба про поміч, щоб могли жити згідно з пластовими трьома Головними Обов'язками — це ж плекання Христової віри. Вияв любови до людей, милосердя, щоденні добрі вчинки — це ж пластовий стиль життя, це повинно бути нам відоме. Давайте пригадаємо!

— турботи, а той біль батьків ваших, коли занедбуєте обов'язки у школах,

— які прикраси мають вчителі, зокрема в українських школах, коли учні на лекціях, замість вчитися, бавляться.

— а курення папіросів, заглядання до келішка, а може й пробування наркотиків.

А ви ж учні в українських школах, у Пласті — це надія старших на вас, що будете продовжувати всю ту роботу, яку виконують вони. На вас надіється і провід Пласту, що будете носіями пластових ідеалів.

— Подруго, а чи колись наші люди мали проблему з алкоголізмом? Чи дуже курили? Чи мусів навіть Мономах про це написати в „Поченні“ дітям? — запитала Марійка, якої батьки знані в місті вороги тютюну й горілки — обоє лікарі.

— Ти смішна! — озвалася Мотря. — Тоді ж люди ще не знали того всього про цих ворогів нашого здоров'я, що ми знаємо. Ти не читаси, не бачиш у телевізії того, що робиться в Америці? Що її чекає через наркотики, тютюн і алкоголь?

— Добре, мої любі Ластівки! Будемо ще про це нераз гурорити, бо боротьба з цими ворогами не тільки нашого тіла, але й душі — це й дбайливість про віру Христову. Чи не так? Це вам до роздумів до чергових сходин. Ось я принесла давнішні числа „Юнака“, в яких є мова про це. Запишіть числа: травень 1974, а крім того, знайдете статті про пластовий закон у річниках „Юнака“, починаючи від числа з 1972 року, а кінчаючи ч. 8-9/1974. Читайте гутірки про пластовий закон, щоб ви знали як дбати про добро, красу, радість, щастя інших людей, а тоді будете вразливими й на свою власну поведінку. Це ж і буде ушляхетнювати вас і зближувати до ідеалів Христа.

Подруга Марта

Запитання:

1. Про що була мова на сходинах „Ластівок“ на попередніх сходинах? Що пригадала собі Марійка, що Мотря? Що приготувала подруга Марта?
2. Яке гасло приготувала подруга Марта? З яким твором воно пов'язане?
3. Як пов'язаний пластовий закон з „Поченням“ Мономаха?
4. Про які слова попросила пояснення Мотря?
5. Як пояснила їх подруга Марта?
6. Що повинні юначки робити щодня, щоб це було знаком, що вони дбають про віру Христову?
7. Які небезпеки є в нашому часі від наркоманії, алкоголізму і нікотини?
8. Як закінчилися сходини? Що мали зробити юначки, щоб розмова на сходинах зблизила їх до ідеалів Христа?

ПЛАСТОВА КАЗКА

У давніх часах Сонце світило ясніше. Але як воно сходило, велике й червоне, на небосклін, то його пестливі промені не знаходили нічого рідного на землі.

Жив тоді Злий Чоловік, виродок вічного болота і духів злого сумління, що все тільки нарікав. Для нього Сонце було загаряче й заясне. Воно сліпило його мутні невиразні очі. Він був блідий, хирлявий і нездоровий, бо ховався від чудотворних пестошів джерела всього життя й тратив час на лінощі й пустоту.

— „Боже, — підняло тоді Сонце молитву, — дай мені дитину, щоб я знало, що є хтось, хто чекає кожного ранку на мої перші промені й хто зберігає їх цілий день у яснім усміху своїх очей“.

І подарував тоді Бог Сонцю в нагороду за вірну службу брата буйного Вітру. Сонце назвало його Прапластуном і післало його на землю.

Так опинився Прапластун у товаристві Злого Чоловіка. Розглянувся він по землі й сподобалися йому її розлогі ниви. Не міг зрозуміти, чому Злий Чоловік так їх занедбав.

Оселівся серед лісу й піль. Жив, як правдивий син Природи, здоровим і чистим життям. Його горде чоло було погідне, бо блистів на ньому поцілунок золотого Сонця. У невсипучій праці Прапластун плекав усі цінності життя, і вдячна Природа нагородила його надзвичайними дарами.

Та не міг погодитися Прапластун зі Злим Чоловіком. Він був справедливий і не міг зрозуміти, чому цей старається на кожному ступні йому шкодити. І тому почалася боротьба на життя й смерть між Прапластуном і Злим Чоловіком.

Вона ведеться ще й досі. Внуки Прапластуна, „Сонця ясного діти й буйного Вітру брати“, далі борються з нащадками Злого Чоловіка й кріпко вірять, що таки вдасться їм перемогти вників Злого Чоловіка, причину всіх негарних і безхарактерних учинків.

Д.Г.
(3 пл. журналу „Ватра“,
Франція 1939 р.)

В КАНАДІ ПОСТАВЛЕНО ПАМ'ЯТНИК СЛАВИ УПА

В неділю 22-го травня 1988 року тисячі українських людей з Торонта та околиці зложили поклін тим, що в рядах Української Повстанської Армії жертвували своїм життям в обороні своєї батьківщини — України.

На площі „Київ” біля Торонта у великому комплексі українського цвинтаря відбулося величаве відкриття пам'ятника Слави УПА.

Пам'ятник побудовано за проєктом мистця Володимира М. Беднарського — Володи і він став гідною частиною Українського Пантеону Вояцької Слави, де вже стоїть такий же імпозантний пам'ятник на славу поляглим воякам I Дивізії Української Національної Армії.

Соборний молебень перед актом відслонення і посвячення відправили Владика кир Ізидор Борецький і митрофорний о. Петро Бублик, парох катедри УПЦ в Торонті в сослуженні численного українського католицького і православного духовенства.

В поході до пам'ятника взяли участь вистручені лави різних ветеранських формацій та представники організацій, а зокрема молодечі організації зі своїми прапорами. Сам пам'ятник потопав в морі прекрасних вінків і квітів, що їх зложили представники організацій і родини колишніх вояків УПА.

Головним промовцем біля пам'ятника був секретар Закордонного Представництва УГВР Микола Лебедь.

Після церемонії біля пам'ятника, відбувся концерт в присвяті УПА, в якому взяли участь численні хорові ансамблі Торонта, а доповідь виголосив майор американських військ Петро Содоль, відомий пластовий діяч і тепер голова Головної Пластової Ради.

Оцінюють, що на посвяченні пам'ятника було понад сім тисяч осіб.

Пам'ятник Слави УПА потапає у вінках та квітах

Представники пластової молоді із Пластової Станції в Торонто складають вінок у стіп Пам'ятника Слави УПА.

Світлив Я. Корець

ПОДОРОЖ ДО ФІДЖІ

Такий уже світ настав, що люди люблять їздити по світі. Мої брати, закінчивши навчання, під час Різдвяних Свят зацікавилися поїхати до Фіджі, щоб побачити, як живуть там люди, і, вернувшись назад, дуже хвалили ту місцевість і тих людей, тому й мені цікаво було туди поїхати. Тож по святах я теж вирішила поглянути на цю країну.

Зібралась нас маленька групка, купили квитки, дістали пашпорти, спакувалися і перший раз у житті рушили в подорож. І ось одного дня ми їдемо вже на летовище в Сіднеї, купуємо речі, вільні від податку, сідаємо в літак і летимо. Подорож тривала тільки 4 години. Приземлилися на летовищі в Нанді. Тут на людей уже чекав автобус, який привіз нас на маленький острів, де чекало нас четверо чорних людей. Вони повели нас до маленького морського літака, який повіз нас на острівець „Мана“. Цей літак летів тільки 15 хвилин і раптом сів не на землю, а на теплу синю морську воду. Звідти ми мусіли вилізти й брести водою метрів два до берега.

Три фіджіяни зустріли нас і привітали своєю мовою, кажучи „Була“, що означає „Добрий день“. Привітавши, дівчата наділи нам на шиї вінки з живих квітів — з гібіскусів та френчепенів.

Три мужчини забрали наші пакунки й повели нас до їхніх маленьких солом'яних хаток, що були збудовані за 10-15 кроків від моря. Навколо росли коконатові пальми, червоні джекаранди, сині чудові пальми та різні корчі.

Всі фіджійці чорні, мають кучеряве волосся, білі зуби, широкі привітливі усмішки — дуже приємні. Більшість мужчин не має двох передніх зубів, бо вони грають у м'яча регбі (футбол) і вибивають собі зуби. Працюють вони дуже повільно, бо погода дуже гаряча: спека, майже весь час 38 ступнів, так що пройдеш десять кроків і чуєшся стомленим, мусиш сісти й відпочити.

Був уже вечір, десь біля шостої години, вони нас запросили на традиційну вечерю, яку роблять в такий спосіб: беруть курку чи свиняче м'ясо або рибу, замотують в коконатове листя і кладуть у приготовану яму, в якій на споді насипано гарячого вугілля. На це вугілля кладуть все це м'ясо та рибу, різну городину, як солодку картоплю, таро, папіоку, яка подібна до картоплі, накривають мішками з гешен, щоб тримали тепло, тоді засипають піском, і це печеться 4 години. Пізніше все це виймають, розмотують, ріжуть і подають гостям. Цей обід називають „Лово“.

Були ми на острові „Мана“ 6 днів. Купалися, мали „вінд серфінг“ на дошках, їздили на човнах до інших менших острівців, грали в настільний теніс, мали курси варіння по-фіджійському; учили нас також, як вилізти на коконатову пальму, пили свіже коконатове молоко.

Тут ми познайомилися з фіджійцями, які були до нас такі добрі і привітливі й вічно веселі. Звичайно, цим вони заробляли собі на хліб щоденний.

Тут ми завчили багато їхніх слів, вони навіть самі нам казали це по-нашому так і так. На цьому острові живе десь з 50 фіджійців, які доглядають гостей-туристів, які приїжджають з Америки, Китаю, Японії, Канади та інших країн.

На 7-ий день під'їхав великий корабель, який забрав нас на триденний тур до острова Ясава, де живуть лише фіджійці по малих селах дуже бідно і примітивно: немає там крамниць, електрики, телевізії, є лише газові лампи. Немає там і доріг, стежок, немає хат із дерева чи цегли — всі із соломи. Ці хати мають лише по одній кімнаті, перегородженій солом'яною запоною. Хідники на підлозі теж постелені з соломи гешен. Самі фіджійці дуже чисті, не зважаючи на бідність, вони не журяться завтрашнім днем, війною чи чимсь іншим.

Хоч там немає холодильників, але їжа свіжа, бо рибу, яку піймають, відразу варять; м'ясо курей чи свиней відразу кладуть у піч, щоб не псувалося. Захотів коконатового молока, скочив на дерево, зірвав, розбив і напився — і все це задаром. Є там також і кози, корови, а тому мають свіже молоко.

На головному острові хати вже побудовані з дерева, цегли, високі, гарні, як і скрізь. Там є церкви, школи, збудовані урядом країни. Половина церков католицьких, половина методистських. У школах навчають на двох мовах. Головний заробіток у них — від туристів. На базарах продають мушлі, намиста з коралів, мисочки, зроблені з коконатів, гарно полішовані. Їхні ляльки, звірі зроблені з мушлів, соломи, гарно обплетені.

Свої солом'яні хати вони змінюють що 5 років, коли починають гнити.

Діти їхні дуже гарненькі й соромливі. Після сільської школи вони ідуть до міста, до вищої школи, тобто на головний острів.

Пізніше корабель повіз нас на новий острів, де є тунелі з вапнякового каміння. В тунелях вода така чиста, що видно на кілька метрів, що там робиться.

Там ми плавали під водою з тунелю до тунелю. Під тунелями всередині темно, можна втопитися, загубитися, розбитися, але супроводжає провідник, він веде вперед і розказує, що робити.

Увечері фіджійці розважають своїх гостей. Одягаються в свої національні одяги: спідниці з соломи, на шиї вінок свіжих гібісків та інших квітів, зв'язаних разом ниткою, квіти на руках, ногах, за вухом, усі танцюють перед нами, співають. Їхні співи дуже мелодійні, подібні до українських пісень. Танцюють вони із списками в руках, а жінки стоять і оплескують.

Після такої розваги подають традиційний напій, який називається „кава”. Зроблений він з коріння рослини. Їхня кава виглядає як брудна вода, й дуже гірка: А як нап’єтесь, то губи й язик терпнуть, німіють, як від застрика. Але це триває десь із 4 хвилини. Вони це п’ють, бо не мають змоги купити пива, бо для них задорого, до того ж від пива скоро п’яніють. Тому цей напій їх задовольняє.

Наступного дня знова сідаємо на корабель, який дуже гоїдало, бо в той час приблизно за 300 кілометрів від нас був лютував циклон, який наробив багато шкоди. На кораблі ми мусіли брати таблетки, щоб не заколихало до нудоти.

Скрізь по тих островах стоять десятки фіджійців і щось продають. Деякі з них викрикують, рекламуючи свій крам, а деякі стоять мовчки, такі сумні, а їхні очі так вас просять, щоб ви щось у них купили. Дивлячись на таку людину, ви не можете відійти, щоб у неї не купити хоч чогось найдешевшого — коралі, бронзолети, з дорогого чорного коралю, що дістають з дна моря, намиста тощо.

Коли закінчилась наша триденна подорож у цій місцевості, корабель завіз нас до селища Лотока, де

живе приблизно 60% індіан, які не такі привітливі, як фіджійці. Індіанці стараються в склепах обдурити вас, збільшують ціни на крам, а ще й просять у туристів грошей.

З цього місця автобус повіз нас до розкішного готелю. Там ми купили різні фіджійські сувеніри, загоряли на березі моря і бавилися в різні гри.

Та скоро наші вакації закінчились, і ми спакувалися й неохоче покинули таке гарне місце, де, здавалося, що ми вже довгі роки там жили.

Прощаючись, ми раз-у-раз говорили до наших чорних приятелів:

— Вінака? Вінака? — що означало „дякуємо”, і „Самосе? Самосе?”, що означало „До побачення”. Скоро літак підняв нас понад легенькі хмарки, а ми сиділи і згадували ті гарні вакації та тих привітних людей.

Самосе, Фіджі?

Леся Ільків, 23 роки. Дентистка сіднейського шпиталю. За свій твір „Подорож до Фіджі” дістала 2-гу нагороду в 60 доларів для старшої групи на 10-му конкурсі, який організував Літературно-мистецький клуб ім. Василя Симоненка в Мельборні. 16.8.87

Із побуту християнської України

ПОЯС

Уже в часах раннього християнства пошана до Бога на Україні — а враз із тим і свідомість своєї власної гідності — проявлялась в одягу, а одною із найважливіших частин одягу був пояс, з тканини або зі шкури яким чоловіки, жінки й діти підперезувалися, бо ходити непідперезаним, тобто без пояса, вважалося дуже непристойним і неохайним, зокрема серед жінок. Галицька народна приповідка каже, що „розперзаному гріх молитви говорити”, бо молитва це розмова з Богом а на центральних землях України навіть „гріх обідати без пояса”, бо колись обід (в Галичині ще навіть до другої світової війни), до якого засідала ціла родина спільно, був дуже урочистим актом.

Теж і покійників обов’язково підперезували, бо ставати перед Богом непідперезаним значило не шанувати Його. А як уже вберуть покійника то в місці де він носив пояс, запережуть червоною волічкою, бо ремнем „було б йому на тому світі тяжко”.

Існувало навіть прокляття: „щобись на тому світі у ремні ходив!”

На Буковині й в деяких околицях Чернігівщини пояс був символом взаємної любови й якщо дівчина діставала в подарунку від парубка пояс, то вважалася його нареченою. У ніч під свято св. Андрія дівчата, лягаючи спати, знімали з себе пояс і держали один

його кінець правою рукою, другою вертіли його навкруги цієї ж руки промовляючи: „понеділок із вівторком, серeda з четвергом, п’ятниця з суботою а неділя одиниця, хто мій милий, той мені присниться!” А в одній народній колядці співається, що „Мати Божа Сина зродила, місяцем обгородила, а сонечком підперезала.”

Г.Л.Н.

П'ЕСА „ЯРОСЛАВ МУДРИЙ” ВИСТАВЛЕНА З НАГОДИ 1000-РІЧЧЯ ХРЕЩЕННЯ УКРАЇНИ

Студія Мистецького Слова в Нью Йорку під проводом Лідії Крушельницької виставила з нагоди 1000-річчя Хрищення України п'єсу українського драматурга Івана Кочерги, що помер у Києві в 1952 році п.н. „Ярослав Мудрий”.

Цей драматичний твір охоплює історичний період від 1030-го до 1936-го року, коли Ярослав Мудрий старається об'єднати українські землі під своєю владою. П'єса, яку вперше ставили в 1946 році у Харкові, ще ніколи не була виведена на Заході. Праця над підготовкою вистави, що мала свою прем'єру в дні 30-го квітня ц.р. в Нью Йорку, ішла довгими місяцями і вимагала від директора Студії Л. Крушельницької та її молодих акторів великого зусилля. Треба нашим читачам знати, що більшість акторів — це пластуни з Нью Йорку, які вже довгими роками є членами Студії Мистецького Слова.

У п'єсі „Ярослав Мудрий” крім головних роль, що їх грають такі актори, як Андрій Добрянський, Володимир Курило та Борис Луцький, усі майже ролі обсаджені пластунами, в більшості старшими пластунами але також юнацтвом. Це є: Лесик Кмета, Люба Вижницька, Ліда Залуцька, Павло Червоняк, Олександр Салевич, Ярема Бачинський, Тарас Певний, Тиміш Ганкевич, Ксеня Зелик, Мелася Соневицька, Тарас Ганкевич, Орест Кебало, Маркіян Дума, Софійка Зелик, Лесик Геврик. (Подано в порядку появи на сцені).

Також у підготовці технічній вистави бачили ми багато пластунів і це відмічуємо з великою приємністю. П'єса „Ярослав Мудрий” пройшла з великим успіхом при вщерть виповнених залах три рази в Нью Йорку, а в червні Студія гостювала у

Філадельфії. Осінню сподіємося що цю цікаву історичну п'єсу побачать в інших великих скупченнях українців в ЗСА і Канаді.

СТУДІА МИСТЕЦЬКОГО СЛОВА

ЯРОСЛАВ МУДРИЙ

КУТОК ФІЛАТЕЛІСТА

ВИСТАВКА ПОШТОВИХ МАРОК З НАГОДИ 1000-РІЧЧЯ ХРИСТИЯНСТВА УКРАЇНИ

З нагоди ювілейного року 1000-річчя Хрищення України, Союз Українських Філателістів Австрії (СУФА) влаштував 1-го і 3-го липня 1988 року виставку поштових марок в музею віденської дієцезії.

В часі виставки урядував також спеціальний відділ австрійської державної пошти. Спеціальний поштовий штампель, що його вживав відділ австрійської пошти на цій виставці, запроектувала відома австрійська мисткиня поштових марок, Августа Бечкер, зображує київського князя св. Володимира Великого і його бабуню св. княгиню Ольгу.

Штампель нарисований за стінним живописом, що знаходиться в українській католицькій церкві св.

ВМ Варвари у Відні, який виконав відомий сучасний український мистець Святослав Гординський.

СУФА випустив святочну конверту з колірною відбиткою того малюнку і офіційною емблемою ювілейного року 1000-річчя Хрищення України.

В червні цього року СУФА влаштував у Відні вже свою 13-ту зчergi виставку поштових марок з нагоди від'їзду „Поїзду сонця“, який призначений для калік. У гостинній кімнаті головної залізничної станції відбувалася ця виставка, а спеціальний поштовий уряд на станції уживав в часі виставки двомовний німецько-український штемпель. На штемплі бачимо льокомотиву місцевої залізниці в Коломиї із 1909 року, герб Галичини та відзнаку Об'єднаних Націй призначену для калік. Цей штемпель, як також святочну колірну конверту намалював австрійський мистець Сікстус фон Реден. На конверті знаходиться також залізнична станція в Коломиї.

Поштове управління Об'єднаних Націй у Відні брало також участь в цій виставці і видало

пропам'ятний штемпель роботи А. Бечкер на якому бачимо льокомотиву залізниці Львів-Чернівці-Яси з року 1895.

ЩО РОЗПОВІДАЮТЬ НАШІ РІДНІ

Ми вже в попередньому числі „Юнака“ подали кілька цікавих дописів юнаків прихильників, які їх виконали як одне із завдань до ЮМПЗ 87. Тепер подаємо знову три і будемо продовжати містити цікавіші дописи і в дальших числах.

Пл. прих. Іян Рейні — Нью Йорк

Іян Рейні — Нью Йорк

Я називаюся Іян Александер Рейні. Моє ім'я шотландське, бо мій батько шотландець. Але, моя мама українка. Вона мені і моєму братові від малку розказувала про Пласт, табори і дружне життя пластунів. Як ми трохи піросли, вона розповідала нам про українські традиції, яких вона сама навчилася в Пласті. Через Пласт, у нас збудилися міцні почування до України, до краси її природи, та до її пісень. Моя бабуся Ірина Дудкевич також була пластункою, як і мій дід Роман Бабюк, який належав

до куреня ім. Пилипа Орлика в Рогатині. Вони також все оповідають нам про свої пластові пригоди.

Я дуже полюбив Пласт і стараюся бути активним в цій організації. Цього року, я відбув мій перший юнацький табір. Я був на п'ятих новацьких таборах і здобув вісімнадцять вмілостей. Я вже цього року здобув чотири юнацькі вмілості — піонірку, одне перо, картографію і ВФВ-І. Мій брат і я стараємося якнайкраще вив'язатися з наших обов'язків. Він вже є скобом і здобув двадцять одну вмілість, між якими є „три пера“. Я теж надіюся здобути багато вмілостей.

Іян Рейні, Нью Йорк

Андрій Микитчук — Торонто

Мій дідо Карпо Микитчук походить з Буковини. Його дружина, а моя бабуся Володимира Салаяк, родом з Галичини. У них було чотири сини: найстарший Ярослав — це мій батько, а відтак мої стрийки: Лев, Степан, та Ігор. Мій дідусь Карпо, ще в Україні, а потім в Німеччині, Аргентині і Канаді працював в різних громадських установах. Тепер, дідусь Карпо провадить українську бібліотеку і архів в Торонті. Він також багато працює над приготуванням записок до історії України. Бабуся Володимира ще в Україні була активною в церковному та громадському житті. В Торонті, вона тепер працює в Українській Суспільній Службі. Вона піддержує численні зв'язки з українцями, що живуть поза Канадою. Мої стрийки, Ігор в Торонті, та Лев в Оттаві, також активні в українських громадах.

Мій дідо Андрій Козак і моя бабуся Ірина з Татарських Козак походять з Галичини. У них було двоє дітей: моя мама Тамара і мій вуйко Орест. Мій дідусь щиро працював для добра української громади ще як був студентом в Берліні та у Львові. Він був дуже активний в таборах для біженців по Другій світовій війні. В Канаді, найбільше праці присвятив Пластові. Він був довгі роки станичним пластової станиці в Торонті. Він організував ЮМПЗ 1957-го року. Його портрет висить в домівці. Бабуся Ірина помагає організувати різні суспільні імпрези. Вона помагала у приготуваннях до цьогорічної ЮМПЗ. Вуйко Орест є пластуном. Він, разом з іншими пластунами, доглядає водопроводи, електричні устаткування і басейн на „Пластовій Січі”.

Пл. прих. Андрій Микитчук — Торонто

Мій тато Ярослав Микитчук народився в Італії. Моя мама Тамара з Козаків народилася в Німеччині. Нас є четверо дітей — усі хлопці. Крім мене Андрія, є ще Денис, Марко, і Пилип. Мій тато є пластун і також працює для української громади. Моя мама є головою Пласт-прияту. Тато є членом господарської ради при пластовій станиці. Наші батьки посилають нас до української школи, учать нас українських звичаїв, і говорять з нами по українському. Дениско і я є пластунами. На „Пластовій Січі”, ми також помагали чистити площі, будувати душі і умивальники. Це наша праця для ЮМПЗ-87. Ми молоді Микитчуки хочемо продовжувати працю наших предків для добра українського народу.

Стефа Гаст — Чикаго

Мій прадід народився в селі Устечко над Дністром. Він називався Василь Касіян і був дуже цікавою людиною. Батько прадіда був гончарем і один із двох у селі, що вміли читати. Родина мого прадіда була дуже бідна. Батько мого прадіда розумів, що тільки освіта може полегшити життя його дітей.

Мій прадід ходив до гімназії в Перемишлі. Він розповідав, як батько перевозив його човном на другий беріг Дністра. Йдучи до школи, прадід завивав свої речі, хліб у хустину. Коли прадід повертався на вакації додому, тоді його батько знову перевозив човном. Прадід Касіян дуже добре вчився і ще лекціями заробляв гроші. Ці гроші він віддавав своїм батькам, бо знав, що вони бідні. Сестра і всі брати мого прадіда закінчили вищі школи.

Мій прадід Василь Касіян був адвокатом і суддією.

Пл. прих. Стефа Гаст — Чикаго

Дорогий „Юначе”!

Ми — гурток „Лисиці” хотіли б розповісти про те, як розвивався наш гурток а з ним наше пластове життя.

Наше пластове життя розпочалося в новацтві. Наш рій називався „Ромени”. Нас було тільки п'ять: Іванка, Тая, Дарка, Соня та Лада. Це було в 1981 році. Ми тоді перебули два табори: „Мандрівка по світі” і „Мої улюбленці”. Наступного року наш рій збільшився додатком Андрійки і Катрусі. У 1984 році на таборі „Гарбузове царство” прибули до роя Оксана і Таня. Вкінці у 1986 році на Святі Весни ми перейшли до юнацтва. В тому часі до нас долучилася Адріянна. Ми чекали пів року, щоби нас прийняли до куреня. В тому році деякі з нас перебули наш перший юнацький табір „На лицарську честь”. Нас прийняли до 6-го куреня ім. Марка Вовчка у грудні 1986 року. Перший рік юнакування ми присвятили на здавку першої проби і підготовку до ЮМПЗ 1987.

В червні ми відбули курінний табір „стежками батьківщини” на Оселі „Беркут” у Вестфілд, Вісконсин. В серпні цілий наш гурток поїхав на ЮМПЗ в Канаді до табору учасниць. З того табору в Парку Бон Еко маємо багато приємних і веселих спогадів. Кожного ранку будилися до приємного звуку трубки, їздили на канойках, понтонах та мандрували по лісі, на дуже цікавих теренових грах. Ми разом із іншими дівчатами з 6-го куреня ім. М. Вовчка танцювали перед Парляментом в Оттаві. Нашою улюбленою частиною третього етапу ЮМПЗ

була дефіляда. Ми були захоплені коли побачили стільки пластової молоді зібраної в одному місці.

Тяжко було їхати додому, бо треба було попрощатися з нашими добрими товаришами, але ми поїхали з певністю, що ще колись зустрінемося.

Вернувшись до станиці ми знову взялися до праці. Вже цього року ми мали дві прогульки, одна була до Музею Науки і Промислу, де ми бачили виставку міжнародних ялинок. Відтак ми поїхали на „піщу” і ночували у хаті нашої подруги ст. пл. Наталки Кокорудз. В лютому ми їздили до Елпайн Веллі на лещата. Тепер ми приготуємося до складання другої проби.

Ми посилаємо наш сердечний привіт нашим подругам та друзям, яких ми зустріли на ЮМПЗ а особливо Подрузі Дорі Горбачевській — нашій комендантці, другові Любомирові Хабурському — нашій „трубці”, та його братові Олегові — нашому улюбленому заповідачеві.

Також поздоровляємо усіх пластунів, яких ми зустріли на ЮМПЗ 87.

СКОБ!

Гурток „Лисиці”: Дарка Ганкевич, Тая Скуб'як, Соня Данилюк, Іванка Гаєцька, Лада Смик, Адріянна Маррісі, Оксана Саєвич, Андрійка Матвійшин, Таня Річардсон, Катруся Голіян.

П.С. Посиляємо даток на Пресовий Фонд „Юнака” в сумі 100 дол.

Пояснення до знімок

1. „День Пластуна” 1983
2. Рій „Бистренькі Огірочки” 1984
3. Лада, Соня, Дарка 1985
4. 1985 День Пластуна
5. 1982 „Гайдамачки” перший табір
6. Таня, Іванка, Тая, 1985 рій „Однорого”
7. Дарка, Соня, Тая, Лада — перехід до новацтва 1981
8. Гурткова прогулька

9. Таня Річардсон на ЮМПЗ
10. Маскарада 1983 Дарка, Лада, Соня, Андрійка.
11. 1983 Лада, Соня, Тая, Адріана (відійшла з гуртка), Дарка.
12. Дарка, Катруся, Андрійка, Соня на ЮМПЗ 1987
13. Коляда (в Ладі хаті) подруга Наталка Кокорудз, Соня Данилюк, Іванка Гаєцька, Адріянна Маррісі, Андрійка Матвійшин, Оксана Саєвич, Дарка Ганкевич, Катруся Голіян, Тая Скуб'як, Лада Смик. Всі присутні крім Тані Річардсон.

УРТОК "ЛИСИЦІ" - ЧІКАГО

МІЙ ПЕРШИЙ ТАБІР В РОЛІ КОМЕНДАНТКИ

Весною 1987 року звернулися до мене із пластового проводу в Клівленді, щоб я перебрала пост комендантки новачок на Пластовій Оселі „Писаний Камінь”. Мені було важко рішитися, бо я була свідомою, що це велика відповідальність, а мені було в тому часі всего 20 років.

Радилася я в родини, а особливо у своєї бабуні, яка мені дає добрі поради. Бабуня порадила мені добре — на підставі того, що я сама бачила на численних пластових таборах, уложити цікаву та змістовну програму на цілий табір, так щоб діти не нудилися та ще і чогось навчилися і мали з табору приємність. Предумавши все це я рішилася відповідно підготуватися і взяти пост комендантки.

Табір перейшов щасливо і на закінчення батьки ствердили, що це був один з найкращих таборів на

„Писаному Камені”. Це певне тому, що ми на закінчення придумали дуже цікаву та гарну імпрезу у зв’язку із 1000-річчям Хрищення України. Я в перебранні княгині Ольги, а комендант табору новаків ст. пл. Ярکو Кульчицький, як князь Володимир Великий, приплили на човні на беріг озера, де зібралися всі новачки і новаци і ми їх „охрестили” великим срібним хрестом. Це було кульмінаційною точкою програми, в якій були ще також поганські і християнські танці та співи, спалення поганського божка та інші обряди. Всім ця програма дуже сподобалася а діти від’їхали додому щасливі.

ст. пл. О. Терпиляк

„Хрещення новачтва” — на човні комендантка ст. пл. Оля Терпиляк — княгиня Ольга і ст. пл. Ярکو Кульчицький — князь Володимир з великим хрестом.

Владика Роберт Москаль на відвідинах у пластових таборах на „Писаному Камені”.

Оттава, Канада. Неділя 29-го травня, 1988 р., після календаря, була днем Зелених свят, після стрілецької традиція, була днем Героїв а за проголошенням СКВУ, була днем Єдності. Але для учнів Курсів Українознавства в Оттаві ця неділя була ще чимсь більшим. Для Борислава, Ванеси, Зоріянни, Лесі, Ліди, Мотрі, Оксани, Олени, Христі та Юлії то це був день матури. Отож для них і їхніх учителок, батьків і приятелів це була радісна і похвальна подія.

Українська школа Курсів Українознавства це самодіяльна наукова інституція. Вона не є пов'язана ні з якоюсь церковною парафією, ні політичною організацією. Вона є частиною Оттавської Шкільної Ради (Ottawa Board of Education) і як така є акредитованою науковою інституцією. Українські кредити є рівноправні з іншими кредитами, зараховуються як частина High School diploma і апробовані Міністерством Освіти.

Неофіційна програма почалась в УКСоборі св. Івана Хрестителя куди більшість учнів прибули на Богослуження яке відправив о. др. Юрій Герич. Відтак учні, учительки, батьки, приятелі та гості зішлись у долішній церковній залі, де разом пережили

емоційні хвилини пов'язані з офіційним переводом матурального ритуалу.

В залі, на переді, засіли абітурієнти, а саме Леся Гренджер, Ванеса Божилів, Оленка Пясецька, Оксана Осадчук, Юлія Боровська, Зоріянна Кіт, Ліда Бошюрків, Христя Гудз, Борислав Кіт, і Мотря Цмоць. На стіні висіло велике табло з їхньої класи. Табло цікаве тим, що крім знімок матуристів і учителок воно темою єднає Канаду-країну матуристів, з Україною-країною їхніх батьків. На лівій стороні табля є нарисована дзвіниця-вежа київської св. Софії — осередок українського християнства з датою 988, а на правій стороні є нарисована дзвіниця-вежа оттавського Парляменту з датою 1988 — місце кінцевих святкувань ювілею 1000-ття Христ. на Україні. За столом, засіли Ксеня Пясецька, учителька літератури і мови, Андрій Глуховецький, директор УІБюра в Оттаві і Марта Винницька, учителька історії і географії та директорка Курсів.

М. Винницька, відкриваючи святочну програму, звернула абітурієнтам увагу на те що „рідна мова є даром Божим і як так є на рівні з іншими” і тому

вони повинні вживати і любити свою рідну мову, а не міняти її за чужу. А. Глуховецький в імені КУК-у побажав їм успіху в новому житті і просив їх щоб вони „не забували рідну мову бо на Україні її немає” і щоб вони у своїй країні „ширили правду про край батьків бо існує багато неправди про той край”. Для матуристів промова А. Глуховецького була не тільки навчаюча але і на місці: недавно це було, як він до багатьох із них говорив, як їхній виховник на пластовій оселі „Батурин”, куди вони приїжджали на новацькі табори! Відтак К. Пясецька пригадала своїм учням щоб вони любили Україну не тільки за її красу і мову але і також „у годину негоди... всіма своїми ділами...” Тоді Г. Михальчук подякувала дирекції за роботу на користь нашої молоді, а матурантам побажала успіху на новому шляху.

Після того абітурієнтка Оксана Осадчук, в імені всіх курсантів, подякувала учителькам і батькам за їхній труд і намагання дати їм патріотичне виховання. Після неї говорив абітурієнт Борислав Кіт який, рівнож, подякував учителькам за їхнє намагання вчити їх навіть тоді коли їхня поведінка чи постава не все була прикладна і на місці. Відтак всім матуристам присутні співали „Многая Літа”.

Опісля кожний абітурієнт був покликаний до столу де одержав свідоцтво, матуральне табльо та відзнаку-брошку з нагоди 1000-тя Хрищення України. На кінець абітурієнтка Зоріянна Кіт, від імени всіх курсантів, подарувала кожній учительці срібну монету з нагоди ювілейних святкувань карбовану в Польщі. Після короткої перерви, всі подалися до ресторану на обід.

Матуристів було тільки десять, один хлопець, і дев'ять дівчат. Це невелике число на перший погляд. Але коли ми пригадаємо собі, що це є більше число градуантів ніж дають такі центри як Торонто, Монреаль чи Нью Йорк то тоді це є велике досягнення малої громади як Оттава. Цей випуск є ще тим виїмковим, що матуристи є національно дозрілі люди. Вони ще змалку демонстрували в Оттаві перед амбасадю СРСР за звільнення В. Мороза, Ю. Шухевича і інших, а коли підросли ходили демонструвати в обороні Д. Шумука і Й. Терелі і дуже раділи коли їх тут в Оттаві вже бачили вільними. Більшість із них належать до пл. гуртка „Північне Сяйво” і до „Симфонія #6”. Оба гуртки, своїм знанням, поставою і пластовими вмilostями, поставили Оттавську Пластову Станицю як одну із кращих на ЮМПЗ-87.

СКАЖИ

Де ми пішли?
Що сталося?
— Скажи,
Чому розійшлися ми?

Коли перестав Ти дбати?
Руку подавати,
Очі обтирати,
Розвеселяти...
— Скажи.

Що таке я вчинила?
Кого образила?
Чи забагато я любила?
— Скажи.

Колись ми були у згоді,
Щасливі,
Змінився ти.
Що сталося?
— Скажи.
Де пішли ми?

Я. Ф.
Пластова Станиця Нью Йорк.

ПРО ЩО МРІЮТЬ УКРАЇНСЬКІ ДІТИ

(Уривки із шкільних завдань учнів 7-ої класи цілоденної школи ім. Патріярха Йосифа Сліпого в Торонті)

Я дуже хотів би поїхати собі колись на вакації до Флориди. Я також хотів би зробити короткий фільм. Я маю такі речі, що можу рисувати прозорки і фільмові стрічки. Я також маю прожектор.

Марко К.

Я б хотіла бути адвокатом. Коли скінчу школу, піду в університет учитися на адвоката. Я відкрию свою фірму (лишень жінок). Будуть там працювати й чоловіки, але лише секретарями. Моя фірма буде дуже успішна й славна. Я буду дуже багата. Усі будуть мені заздрити. І я вийду заміж за багатого українця.

Тамара Ф.

Я дуже хотіла б поїхати до моїх кузенок на Україну. Вони до нас в Канаду не можуть приїхати, тому що вони не мають досить грошей. На другий рік я з бабою поїду в Україну. Я дуже рада і не можу дочекатися того. Мої кузинки написали мені, що там, на Україні, дуже гарно.

Люба П.

Я дуже хотіла б бути астронавтом. Я хотіла б літати ракетою на місяць і також на різні планети. Усі на світі знали б про мене. Я б була багата і їздила б на вечерю до самого президента. А як не їздитиму ракетою, то буду вчителькою (може). І тоді я буду брати своїх учнів зі собою в ракету. Я думаю, що бути астронавтом — це дуже цікава робота.

Ліда Б.

Я дуже хотіла б поїхати до Німеччини (я там жила і ходила до школи останні два роки). Я також хотіла б поїхати до Польщі (я там народилася). Я б хотіла, щоб ми мали свою хату, авто, телевізор, а я ще й свій ровер.

Оля Т.

Я дуже хотів би бути солдатом в американській армії. Я б там хотів уживати різні автомати і „базуки“ та робив би всякі саботажі Горбачову. Я пішов би на Москву і визволив би всіх поневолених, а головню визволив би Україну з совєтської неволі. Потім пішов би ще визволяти всіх арештованих в Ірані.

Роман Г.

Я так дуже хотіла б, щоб я завжди все правильно робила в школі, і щоб усі мене любили такою, якою я є. Я також хотіла б мати все час зробити всі свої завдання. І щоб мій тато був удома час-до-часу, бо я майже ніколи не бачу моїх батьків і не можу з ними говорити, тому що все працюють.

Іванка Б.

(Гумореска). Я хотів би бути бомом на вулиці Янг. Я б ходив по крамницях із своїм великим, голосним радіом. Я б помалював своє волосся і одягав би подерту одіжку. Я грав би різні гри на комп'ютерах. Я так ходив би ціле літо. Потім я змінився б і пішов би до школи.

Петро К.

(Гумореска). Я так дуже хотів би бути багатим. Я хотів би жити в Беверлі Гілс у великій хаті. Я хотів би мати великий город, в якому був би великий басейн. Я мав би 5 слуг, які б мені все робили, що я забажав би. Я б жив без ніякого клопоту. Кожного дня я йшов би надвір і відпочивав би. Я також купався б у своєму басейні. Узимку я б належав до спортивного клубу. Я б мав чудовий город і чудові речі в хаті. Я запрошував би своїх приятелів до своєї хати на довгі „партії“... Тепер я тільки можу мріяти про такі речі, але, може, як я виросту, мої мрії сповняться.

Роман Р.

Я так дуже хотів би звільнити Україну від Совєтського Союзу. Коли б це сталося, я хотів би, щоб Католицька і Православна Церкви були одною.

Григорій К.

НА ЮВІЛЕЙНІЙ ЗУСТРІЧІ В КАНАДІ

Мені припала велика честь побувати на Ювілейній Пластовій Зустрічі, з нагоди 75-річчя Пласту в Канаді, у серпні 1987 року.

Мій приїзд з Бразилії уможливила Суспільна Служба Українців Канади і Пласт з Торонто. На цю зустріч прибули пластуни з різних частин вільного світу, але з Бразилії був самотній я.

Для мене була велика радість зустрінутися із усіма пластунами. Усіх нас єднала українська мова і на мене зробило дуже гарне враження, що усі пластуни говорили по українськи — мені здавалося, що я на Україні, а не в Канаді. Мені хотілося плакати, коли я згадував Бразилію, де так мало молодих говорить по українськи.

Коли я прилетів до Торонто вже на мене чекали і примістили в родині Ярослава і Оксани Соколик. Вони показали мені усі українські центри, крамниці установи і церкви. Возив мене всюди Всеволод Соколик.

На початок Зустрічі я мав нагоду послухати цікаві доповіді, оглянути різні виставки, брати участь у дискусіях.

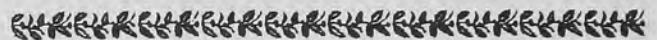
У другій частині програми ми поїхали таборувати на „Тисячі островів“. Там ми їздили на вітрильниках та канойках. У таборі було весело, ми співали, бавилися. Там я також вперше в житті побачив кущ червоної калини, якої в Бразилії немає. Після походу і маніфестації в столиці Канади, Оттаві, ми всі вирушили на „Пластову Січ“. У вечірніх годинах почалися врочистості 75-річчя Пласту із запаленням ватри вугликом привезеним із останньої

ватри в Австралії та Німеччині та піднесенням усіх прапорів держав, з яких приїхали учасники. Це була велика зворушлива подія.

Прикро було, коли прийшов час прощатися з друзями на кінець ЮМПЗ. Моя участь в ЮМПЗ і перебування в Канаді, це була найбільша подія мого життя з якої назавжди залишиться прегарний спогад.

Моя щира подяка усім пластунам і пластункам, які мені допомогли, а окрема подяка панству Романишинам з Торонто, які так мною опікувалися. там у Канаді я побачив багато цікавого, а головню українського.

Корнелій Шмулик
Бразилія

А ЩО ВІН НЕСЕ?

Корнелій Шмулик з Бразилії в Оттаві із пл. сен. Петром і Олею Саварин та пл. сен. О. Мялковською в часі ЮМПЗ 87

УКРАЇНЦІ В ЮГОСЛАВІЇ

Між ріками Дунаєм і долиною Тисою на півночі та Савою на півдні лежить квітуча і плодородна долина Войводіни, в Сербській республіці. До 1718 року ця земля належала до Турецької імперії.

Після перемоги Австрії над турками, згідно з договором в Пісаровіцах, ті землі перейшли до Австрійської імперії і на місце турків поселилися Сербі, що втікали з земель ще даліше окупованих турками.

Однак внаслідок неприхильної політики австрійського уряду, серби ці землі залишили і на їх місце спровадилися нові поселенці з різних закутків Австрійської імперії: мадяри, німці, хорвати, словаки і 11 родин українських русинів (чи руснаків) з Закарпаття. 1746 року вони поселилися в околиці Бачки і назвали свою колонію Рускі Крестур (Руська Корестура).

Згодом в цю околицю почали емігрувати русини, не тільки з Закарпаття, але й з Пряшівщини на Словаччині.

Виросли дві нові русинські оселі: Кочура (1763) і Новий Сад (1784), що тепер є головним осередком культурного життя бачванських українців. Крім малої горстки православних українців, що переїхали до Бачки з України після зруйнування царицею Катериною Запорізької Січі в 1764 році, більшість бачванських українців є греко-католиками.

Їх обслуговували священники з Закарпаття і так греко-католицька церква стала остоею національної окремішності цих поселенців і забором перед асиміляцією з багатонаціональним населенням Войводіни. Біля греко-католицьких церков закладали школи, в яких теж вчили учителі з Закарпаття.

Спершу земля, на якій ці імігранти працювали, належала державі, і вони мусіли платити за її ужиток, однак, завдяки родючості землі і добрій господарці незабаром їм вдалося викупити цю землю на власність. Під кінець 19-го століття кількість бачванських українців значно зросла, так що на півночі біля Бачки і Банату було понад десять українських сіл, а на півдні біля Срему і Шиду (Славонія) теж з десять сіл.

Священники і учителі жили тісно з народом і впливали не тільки на їхню національну свідомість, але і на політичну орієнтацію, що до кінця 19-го століття була русофільська, підтримувана пресою, що приходила з Закарпаття на російській мові.

Шойно на початку 20-го століття, коли в Галичині почалося національне відродження, завдяки заможності і освіченості бачванського населення, почали виїжджати на студії до Львова молоді хлопці, а повернувшись додому, стали змінювати орієнтацію

бачванських українців в напрямі української ідентифікації. Почали до них приходити часописи і книжки на українській мові, зокрема шкільні підручники.

1897 року український галицький етнограф Володимир Гнатюк відвідав Бачку і перший звернув увагу українців на бачванських русинів, як ще одну вітку українського народу.

1904 року Гавриїл Костельник перший впровадив у Бачці навчання українською літературною мовою, але на підставі місцевого діалекту, яка стала згодом загальною мовою бачванських українців — це мішанина українських, польських, словацьких і мадярських слів.

Після 1900 року до північної Боснії в околиці міста Бача Люка і до деяких околиць Словенії австрійський уряд переселив около 1000 українців з перенаселеної і через те зuboжілої частини Галичини. Ті українці були вже значно більш національно свідомі, як мешканці Бачки, говорили галицькою українською говіркою і всі були греко-католиками. Економічно вони були значно бідніші від бачванців, бо земля, на якій осіли, була значно гірша і крім рільництва вони займалися випасом худоби, головнo овець.

Вид на Сараєво

Завдяки національній свідомості і прив'язанню до рідної церкви, освіта і культурне життя швидко розвивалися: при церквах створювалися школи з українською мовою навчання, по селах — аматорські гуртки, фолкльорні групи і церковні та світські хори.

1918 року всі ті землі, на яких були українські поселення, перейшли під владу Югославського уряду, і це закінчило мадярські впливи на поселення Бачки, зокрема на шкільництво. Вже в 1919 року в Новім Саді зложено рутенську „Просвіту“ з багатьма філіями по більших селах. Молодь виїздила на студії до Загребу і верства освічених професіоналів щораз більше зростала, а з тим культурно-освітній рівень всього українського населення. 1927 року рутенські студенти згуртувалися в Об'єднанні Рутенських Студентів і допомагали редагувати журнал „Думка“, „Просвіта“ видавала щороку альманихи і часопис „Рускі Новіни“.

1933 року в Кочурі організовано культурно-національне об'єднання рутенців в Югославії. Однак під впливом православних сербів воно мало проросійський характер. Навіть видавали російською мовою журнал „Русская Заря“ та свої альманихи. Поселенці Боснії і Словенії теж мали свої організації.

Греко-католицька церква Бачки до 1969 року підлягала хорватському єпископові в Крижовіцах, греко-католики Бачка Люки мали апостольського адміністратора для українських греко-католицьких церков.

Народна ноша в Югославії

1941 року Югославію окупували мадяри і вся культурно-освітня праця була заборонена, Срен і Славонія стали частиною Хорватії. Українці були досить ворожо наставлені до нових окупантів, так, що багато з них перейшло на сторону партизанів Тіта.

Після 1945 року ситуація для бачванських українців стала ще гіршою, як і для всіх віруючих греко-католиків. Церкву переслідувано, священикам заборонено виконувати їхні обов'язки, деяких з них арештовано, інші виїхали до Югославії. Культурно-освітній розвиток в рамках української мови і культури був строго контрольований державою. Появлялося тільки „Руске Слово“ в Новім Саді, а для дітей журнал „Піонірска Заграда“ та від 1952 року літературний журнал „Шветлость“ — всі на бачванській говірці.

Щойно в 1952 році відновлено єпархію для українців католиків і це дало початок до відродження українських шкіл, української мови і розвитку української культури та науки. Тепер архієпископом є Гавриїл Букатко, а його помічником на Бачку — Йоаким Сигедій. Є понад 33 парафії з церквами і господарськими будинками, около 70 священиків, з цього дві третіх — українці. Єпархія видає „Християнський Календар“ від 1969 року українською мовою і „Виснік Культури“ на бачванській говірці. Для молоді виходить щомісячний журнал „Мак“ українською мовою.

Головними видавничими осередками є Новий Сад і Рускі Крстур, де теж друкуються шкільні підручники українською мовою і бачванською говіркою. По селах є українські початкові школи, середня школа в Рускі Крстур, українську-рутенську мову і літературу вчать в університеті в Новім Саді. В університеті в Загребі є курси української мови. Є велика та мала семінарії, в яких вчиться понад 60 питомців і около 30 богословів.

В Югославії є монастирі оо. Василян (Куля), Салезіян та Лазористів і монастирі Сестер Службниць з осідком в Рускім Крстурі.

Щороку відбуваються з'їзди молоді і студентства. Зв'язок між бачванськими українцями і поселенцями з під Бачка Люки щораз живіший, зокрема відколи деякі поселенці з Боснії і Словенії переселилися в околиці Бачки.

Фолкльорна культура підтримується через мистецькі фестивалі, що відбуваються кожного року, часто з участю українських фолкльорних груп з Пряшівщини і Польщі. Славний є фестиваль „Червона Ружа“ в Рускій Крстурі, де є Дім Культури, в якому відбуваються драматичні конкурси в честь поета Петра Різничя-Дяді. Дім Культури є також в Коцурі, театр „Дядя“ в Новім Саді.

В Загребі є культурно-освітнє т-во русинів і українців, а також подібне т-во в Кулі.

Вуличка в місцевості Яйце

Українська інтелігенція, особливо в Бачках, крім священиків і учителів має багато адвокатів, лікарів, професорів університетів, інженерів, інших професіоналів та підприємців, а також працівників культури — поетів, журналістів, письменників, артистів, художників. Вони не тільки плекають народні традиції, але й творять нові культурні цінності. Через них підтримується зв'язок між українськими громадами і українцями в інших країнах світу.

Українці, як добрі, чесні і відповідальні фахівці є загально шановані в індустрії, в професійних підприємствах. Зростає їх кількість і в державному апараті, в науковому світі. Молодь прагне здобути вищу освіту. Українці мають своїх представників у Союзній Скупщині і Београді. Українці є тепер зорганізовані в Союзі Русинів і Українців Хорватії,

Забава в Сремській Мітровіці, Югославії в часі відвідин там пластової прогульки в 1983 році

з осідком в Буковарі. Союз координує діяльність осередків на терені Хорватії, влаштовує і фінансує імпрези, наглядає над видавничою діяльністю і підтримує зв'язки з українськими громадами. В Баня Люці є українська Культурна Рада.

Щодо зв'язку з українцями в інших країнах, то найживша культурна виміна є між Пряшівщиною (Словаччина) і Польщею. Невелике число молоді студіює на Українському Католицькому Університеті в Римі і вчиться в малій семінарії.

На жаль зв'язок з українцями у Західній Європі і Америці малий. Фінансова допомога з Америки і Канади прийшла, коли Баня Люку навістив землетрус і понищив церкви, школи та культурні надбання. Заохочуймо молодь відвідувати наші поселення в Югославії, а особливо їхні славні фестивалі.

Головні скупчення українців в Югославії

ВОЙВОДИНА: переселенці з Закарпаття і Пряшівщини

Бачка	25 тис.	48.6%	всіх українців
Срен	8 "	15.3%	

В самому Новому Саді живе 32.5 тис, українців
(63.9% населення міста)

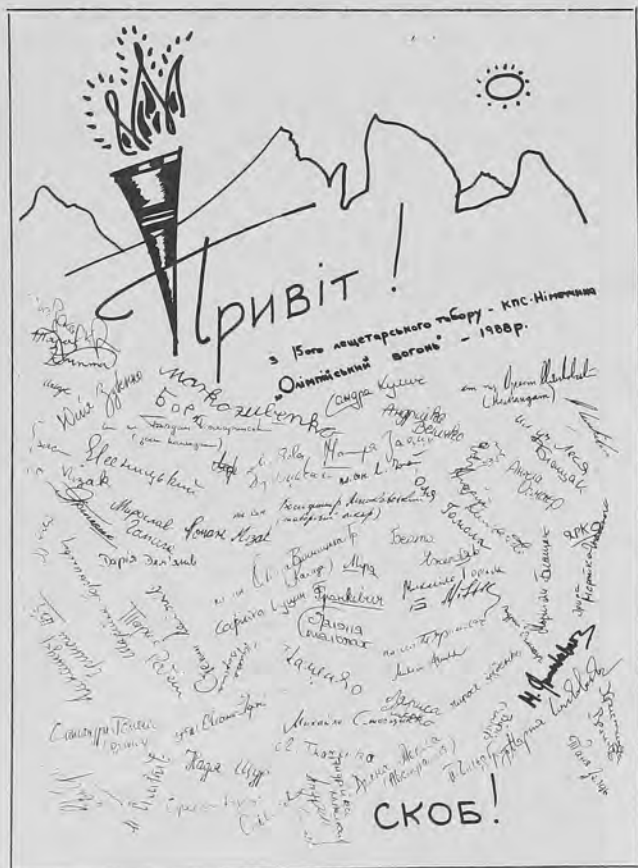
Боснія	8 тис.	15.9%	українці переселені з Галичини, Закарпаття і Лемківщини
Славонія	7.5 тис.	14.7%	

Београд	1.1 "	2.2%
Загреб	0.8 "	1.5%
Любляна	0.3 "	0.6%
Інші	0.7 "	1.2%

Важніші події з життя сучасних емігрантів в Югославії

- Серпень, 1965 — Перший з'їзд представників молоді і студентства з цілої Югославії біля Нового Саду. Відтоді такі з'їзди відбуваються кожного літа.
- Грудень, 1967 — Конференція українців зі всіх частин країни для створення координаційної Ради в справах української культури.
- 1968 — Засновано Союз Русинів і Українців Хорватії.
- 1969 — Аматорський театр „Дядя” нагороджений за найкращу виставу в Югославії.
- 1971, січень — В Кулі появляється перший журнал українською літературною мовою „Соловейко”.
- 1972, березень — Появляються журнали „Нова Думка” і для молоді „Мак”.
- 1973, червень — Відкриття музею народної творчості в Петровцях, старший є в Крстурі.
- 1975, листопад — Починає діяти телевізійна програма русинською говіркою в Новім Саді, радіопрограми є в Бачці, Новім Саді і Бая Луці.

Подруга Наталка

ПРО ГАРНИХ І НЕГАРНИХ та деякі наслідки, що з того випливають

- * На світі є дівчата гарні та негарні.
- * Гарним набагато легше ніж негарним — ну, і навпаки.
- * До гарних дзеркала ласкаві, до негарних дзеркала жорстокі.
- * До неї шлях шукає триста тисяч слів квітчастих — вона гарна.
- * До неї шлях шукає триста тисяч прикрих слів — вона негарна.
- * На танцях: гарним — танці, а стільці — негарним.
- * Основний вид зброї: у гарної — краса, і наполегливість — у негарної.
- * Гарних славословлять, а негарних? — тих жаліють.
- * Гарній майже всі зачіски та одяг підходить, а негарній не підходять майже всі.
- * Гарних увага перетворює у пишних ба жорстоких, неухвага перетворює негарних у скромних ба пригноблених.
- * Гарним безкамінний шлях приносить легке щастя а негарним шлях трудний трудне приносить щастя.
- * Дівчина, яка мене цікавить, дуже гарна.

Степан Гостиняк
(Із збірки „Лише двома очима”,
Пряшів, 1967 р.)

ІЗ ТВОРЧОСТИ КОЛИШНІХ СТ. ПЛАСТУНІВ (журналістичний гурток при Станиці Торонто, 1952)

СПОМИН

Неначе в мріях, у сні,
Тут в чужій стороні,
Я побачив у мряці простору,
Золото пшениць
Із подільських ланів,
Як буйний вітер гне їх додолу.

Куди глянеш лани —
Поміж ними гайки,
А в долинах завітчані села.
І верби, мов вінок
Оточили ставок,
Ген далеко біжить срібний Серет.

За обрієм ланів
Сіло сонце — з полів
У село, іде дівтора з товаром,
На тонких сопілках,
На вербових дудках,
Грають пісню овіяну чаром.

Із хатніх димарів,
Сині ленти димів,
Постелили килим над хатами,
А ген-ген за горою
Срібно-сивою дугою
Лучить землю туман з небесами

У вишневім саду,
Щебетун соловій,
Милим звуком чарує усіх,
А йому навздогін
Мов привіт і поклін,
Лине милої дівчини сміх.

Тихо, тихо пливе,
Свої води несе,
Вниз каламутная річка.
На килимі небес
Повний місяць повис,
А від нього в воді срібна стрічка.

Бурко

ПІСНЯ „МАКІВ” (Члени Гуртка „Маки” сьогодні мають дорослих дітей)

Маки ми маки червоні
Квіти широких степів,
Свідки визвольного бою,
Зроджені з крові борців.

Їх ми могили вкриваєм,
Казку їм шепчем до сну,
Пісню їм горду співаєм,
Про Україну свою.

В крові, в огнях, у руїні
Наша Вітчизна свята,
Хоч ми в далекій чужині, —
Нас гріє давня ясна мета!

Київ нам мріється гордий
Юр спромінює шлях.
Ні! Ми таки непоборні,
Ми донесемо наш стяг!

Квік

СЛОВНИК МУДРОЇ ГОЛОВИ

ЗАГАДКИ

УКРАЇНСЬКІ ПИСЬМЕННИКИ

(Літературна крутиголівка, де заховались вони)

Ю Г Я Щ Ш Ч У Й В Г Ц У Д К Є Ш Є Н Є Ш І І Н
А Д М Ч Щ Д О Л Ч Н И Т Е С Я А У Я А К Ш Т Р
А Ц О Ш І Л У К К О Я П Р Х А Ш І Р К Є Ж Т Б
Б Ш С К Я Ж К А Р Т Н Б У Р И К Т Л Н Д К М І
В В Н Л Н Є З И Ч Д И М А Т К Е Е Т Ї Я Н Я Д
Г Л О Ф Д Е Т И Й І Ф Л І Я М В В И А Л С О Х
Ж І В І Г І Ч М І В О В Ч О К И Я О Р М Ь Р О
З А Я З У Б Л В Й І С Я В Р С Ч І Ц К Ь Т Н Т
О М Н І Л М Е К Е В К С Р П Т И І Ї У Н Б О Т
Г Р Е Б І Н К А А Ш Ь Л Ш О У Ш Ф Х Ц Ч А І Е
М Щ Н А Б Ь Б Ї Р К П І М Н М Р Т Ь К А Л Р Г
Р Х К Х Ш Щ Г Й И К Ь С В Е Р Я Л Т О К Л К Ф
Н Л О Я Ю Ї Н Й І Ж Ф У Р І Я Л Е М Ч К В І М

- 1) Лариса Косач-Квітка
- 2) Автор „Лиса Микити”
- 3) Батько нової української літератури
- 4) Написав першу баладу в українській літературі
- 5) Був другом Тараса Шевченка
- 6) Був тяжко недужий на очі
- 7) Марія Маркович

- 8) Автор(-ка) „Русалки Дністрової”
- 9) Написав(-ла) „Чорну раду”
- 10) Народився (-лася) в селі Моринцях 9 березня 1914 р.

Склала: пл. юн. Іна Левицька, Гурток:
„Північні мрії”, 4 Курінь УПЮ-ок
ім. Л. Українки, Торонто

Чи ви кмітливі?..

Розшифрувати слова і подати їх правильну форму.

1. СЛПТ _____
2. ВНАОЦТЮ _____
3. АУПГРОД _____
4. НОПВІАКИ _____
5. ІРБАТ _____
6. ЦОНІКА _____
7. ЧКААНОЮ _____
8. УРДГ _____
9. АКЮН _____
10. РСІАП _____

11. ПСГОДАР _____
12. СРБАККИН _____
13. ВМІКАОД _____
14. Б!О!К!С! _____
15. ЬНІСТТЧО _____

Склала: Уляна Ігнатович
Гурток „Північні мрії”, 4 Курінь
УПЮ-ок ім. Л. Українки, Торонто

Хто з Вас подорожує

- літаком ● кораблем ● поїздом ● автобусом
- у Канаді чи поза Канадою
повинен купити подорожний квиток та одержати
безплатно потрібні інформації і поради

в українському подорожному бюро

МАРКІЯНА КОГУТА

і

ІГОРЯ КУРИЛІВА

Bloor Travel Agency

1190 Bloor St. West — Toronto M6H 1N2, Ont.

Telephone: 535-2135 & 535-2136

ЗДОРОВИЙ І СМАЧНИЙ ХЛІБ

та всякі інші печива
випікає

УКРАЇНСЬКА ПЕКАРНЯ

власниками якої є

Ірина і Роман Вжесневські

**THE FUTURE
BAKERY**

735 Queen St. West, Toronto, Ontario

Tel.: EM 8-4235

Праця і ощадність забезпечать
Вашу майбутність!

Пластунки і Пластунки,
учні свято-миколаївських шкіл,
складайте свої ощадності у

**СВЯТО—МИКОЛАЇВСЬКІЙ
КРЕДИТОВІЙ СПІЛЦІ**

Спілка приміщується в будинку
Вашої школи і є відкрита від
год. 10 до 1 по полудні.

4 Bellwoods Ave.,

Tel.: 336-4529

Toronto, Ont. M6J 2P4

ОЩАДНІСТЬ

це прикмета кожного доброго пластуна
та кожної доброї пластунки.

ПЛАСТУНИ І ПЛАСТУНКИ

Складайте Ваші ощадності
у найбільшій і найстарішій кредитівці
у Торонті

**Українська
Кредитова Спілка**

Централа 295 College St. Toronto, Ont. M5T 1S2
Tel.: 922-1402 & 922-2797

Відділ 3635 Cawthra Road
(біля Української Католицької Церкви)
Tel.: 272-0468

Відділ 2397 Bloor Street West, Toronto, Ontario
Tel.: 762-6961

Відділ 225 The East Mall, Unit 16,
Etobicoke, Ontario
Tel.: 233-1254

Корисні умови для вкладів і позичок. Наше завдання
помагати членам в економічних справах порадами і
фінансово.

Наша справа — служити членам!

FOR COURTEOUS FRIENDLY SERVICE

COMMUNITY TRUST

2271 BLOOR STREET WEST
TORONTO, ONTARIO, M6S 1P1

Ціна \$2.00

ОЛЕНЬ СОКІЛ БДЖОЛА БАРВІНОК

**УКРАЇНСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА
КООПЕРАТИВА**

"САМОПОМІЧ"

**І ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНЦІВ АМЕРИКИ
"САМОПОМІЧ"**

— ВІДДІЛ у ПАССЕЙКУ —

*запрошують Українське Громадянство
вступати в члени.*

Години урядування:

Понеділок	6:00 — 9:00 вечір
Вівторок	6:00 — 9:00 вечір
Середа	9:00 — 1:00 ппол.
Четвер	6:00 — 9:00 вечір
П'ятниця	6:00 — 9:00 вечір
Субота	9:00 — 1:00 ппол.

Шадіть, позичайте та полагоджуйте всі свої
фонансові потреби в своїй рідній Українській
Фінансовій Установі.

Кредитова Кооперативна платить вищі відсотки
від звичайних ощадностей якого-небудь банку
чи шадниці.

А також даємо на дуже догідних умовах
всякого роду позички.

ЗАЙДІТЬ ДО НАС ЧИ ПОТЕЛЕФОНУЙТЕ:

229 Hope Ave. Passaic, N. J. 07055. Tel. 201-473-5965

"... виховання — це надавання дум-
нам і почуванням якогось напрямку", —
наме Олександр Тисовський-Дрот. Пла-
стова преса саме й сприяє виконанню
цього завдання.

Читайте ж і СВОЄЧАСНО передпла-
чуйте свої журнали!

ГОТУЙСЬ — журнал новачок і нова-
нів та дітей до 12 року життя;

ЮНАК — для пластового юнацтва й
загалу української молоді;

ПЛАСТОВИЙ ШЛЯХ — журнал до-
рослого членства Пласту, Пластприяту і
загалу батьків, які цікавляться вихован-
ням і громадськими справами.

Купно і продаж реальностей
Оцінка (валюація) реальностей
Аранжування, купно і продаж
мортгеджів
Загальна асекюрація

R. CHOLKAN & CO. LIMITED
REALTOR — INSURANCE BROKER
527 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 532-4404
2336 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 763-5555
5302 Dundas St. West — Tel.: 236-2666
CHOLKAN INSURANCE; BROKERS LIMITED
5302 Dundas St. West, Etobicoke — Tel.: 239-7733

Пластун є ощадний...
(4-та точка пластового Закону)
... добре також коли шадить в українській установі
нагоду до того дає: **Кредитівка "Самопоміч"**
558 Summit Ave., Jersey City, N. J. 07303